

Raule: “Jo sóc esquerrà per a tocar la guitarra, jugar al futbol i boxejar”

El cantant i guitarrista de Jerez de la Frontera presentarà demà el seu tercer disc, ‘Zurdo’, a La Mirona dins del festival Strenes i el 17 de maig al Sant Jordi Club de Barcelona

Raule JONY PARRALO.

Atenció, pregunta: noms d'artistes nascuts a Jerez de la Frontera. Aquí van uns quants: Antonio Chacón, Lola Flores, José Mercé, Navajita Plateá, Los Delinquentes, Tomasito, Mala Rodríguez, David DeMaría i, evidentment, alguns insignes cantaores que porten ben visible el seu origen com ara la Paqueta de Jerez i el Capullo de Jerez. Són només algunes exemples de la llarga i rica tradició musical d'aquesta localitat gatinada que, amb uns 213.000 habitants, és la cinquena ciutat andalusa més poblada, segons diu Vikipèdia. A Jerez també va néixer el 1984, aviat farà 40 anys, Raúl Rubiales, conegut artísticament com Raule, que actuarà demà divendres a La Mirona, de Salt (22 h), dins la jornada inaugural del festival Strenes [<http://www.festivalstrenes.cat/>]. El 17 de maig també demostrarà el seu bon moment al Sant Jordi Club de Barcelona.

Per telèfon des de Chiclana de la Frontera, on viu actualment, Raule [<http://raule.es/>] reconeix la connexió amb molt dels artistes de la seva ciutat natal. “Jo m’he criat amb Los Delinquentes i recordo com un disc important Del amanecer (1998), de José Mercé, amb Vicente Amigo”, diu aquest cantant i guitarrista esquerrà, que acaba de publicar el seu tercer àlbum, Zurdo, que comença així de fort amb la cançó que li dona títol: “He venido a cantarte / Todas mis putas canciones / He venido a que te olvides / Si hoy te echaron cojones”. No sé què n’opina el mestre Manuel Alejandro, un dels grans compositors de la música espanyola del segle XX, que sí, també és de Jerez. A propòsit, quants kilòmetres haurà de fer demà per arribar a Catalunya? “Els kilòmetres no els sé, però sí puc dir-te que seran 14 hores en furgoneta, amb més gent que a la guerra, perquè tot l’equip som 14 persones, 8 de les quals pugem a l’escenari”. Tot això ja no li ve de nou, perquè porta uns vint anys en el món de la música, amb diferents grups, fins que el 2016 va decidir posar en marxa el seu projecte personal com a solista. El 2018 va debutar amb l’àlbum Si protocolo i el 2022 va publicar Limbo, el disc de la consolidació, que el va permetre ja omplir grans sales arreu de l’Estat espanyol, també a Barcelona.

I ara arriba Zurdo, un títol entre l’autoretrat i la reivindicació de la pròpia diferència. “Jo sóc esquerrà per a tocar la guitarra, jugar al futbol i boxejar; per a la resta del dia a dia sóc força ambidextre. Per a mi el gran problema va ser aprendre a tocar a la guitarra en un món en què la majoria dels grans guitarristes son dretans, evidentment amb unes quantes excepcions com ara Jimi Hendrix. Per a mi, la guitarra i la veu són els dos elements fonamentals del meu projecte, però també necessito afegir-hi més coses perquè sinó seria molt avorrit sortir de gira [riu]”.

En el nou disc hi ha una cançó tan senzilla com el que planteja, només amb “calaix, guitarra i unes palmes”, i és

un dels temes més importants per raons personals. Es titula Avi i està dedicada al seu fill, anomenat també així, que aviat farà 2 anys. “És el millor que m’ha passat, tot i que evidentment et canvia força la vida. Però jo pensava que ara tindria menys temps per a la música i resulta que a ell també li encanta i la compartim sovint. Qualsevol pare o mare entendre la lletra”. I el nom del nen? “Me’l vaig inventar i en vaig fer tota una argumentació, sobretot perquè ell tingui un bon tema de conversa quan sigui gran [riu]”.

Arribem al final, que demà l’esperen 14 hores de viatge de punta a punta de la península. Aclarim, abans d’acabar, que la seva música té un estil “sense etiqueta” en què es barregen rock, pop, funk i altres ingredients, també el recurrent flamenquito (“Sóc del sud, d’Andalusia i de Jerez, i no sé sonar d’una altra manera: mai de la vida cantaré com algú de Galícia”), però mai el flamenc, per respecte. Últimament diu que escolta molta música afrocubana. I no li fa por el nou ritme frenètic que marquen les plataformes: “El dia que vaig treure l’últim disc ja estava component cançons noves. S’han d’anar llançant constantment palets al foc perquè no s’apagui i t’oblidin. El món està canviant tant i tan ràpid que ara mateix no et puc dir que si publicaré un nou àlbum o no. Però el que sí s’agrada és que la gent interactua força amb la meva música, a les xarxes i a la seva vida. Com em diu un amic meu, “totes les teves cançons són instagrameables”.

Publicat a:

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2403600-raule-jo-soc-esquerra-per-a-tocar-la-guitarra-jugar-al-futbol-i-boxejar.html>